

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J.
MAAS

วงศ์
แห่ง
ธรณี
และ
โลหิต

CRESCENT
CITY

จางคานา เทมคุกา แปล

ELIX

ELIX
Ignite Your Soul

CRESCENT CITY

วจศำ

แห้ง

ธรรณี

และ

โลหิต

SARAH J. MAAS

วรวงคณา เหมศุทล แปล

ELIX

คำนำสำนักพิมพ์

ไบรซ์ ควินแลนด์ เคยมีชีวิตแสนธรรมดาไม่ว่าจะเรื่องงานหรือเรื่องรัก กระทั่ง
ทั้งโลกของเธอราวกับถูกพลิกกลับ เมื่อเพื่อนรักที่ผูกพันกันด้วยจิตวิญญาณ
อย่างดึกดำบรรพ์ เพนดี้ถูกลักขโมยอย่างเหี้ยมโหด พร้อมกับพวกพ้องอีกหลายชีวิต
และฆาตกรโหดรายนั้นยังคงลอยนวล

จนกระทั่งสองปีต่อมา คดีสยดสยองรูปแบบเดิมเกิดขึ้นอีกครั้งและ
อีกครั้ง... คราวนี้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของหายนะใหญ่ที่ดึงให้เธอเข้าไปพัวพันกับ
การสืบสวนคดีร่วมกับทางการ ความลับมืดดำแห่งนครจันทร์เสี้ยวอันมีชีวิตชีวา
และ "เงาไม้จันทรา" ทูตสวรรค์รูปหล่อผู้ทรงพลังและโหดเหี้ยม ที่ทั้งปากคอเราะราย
และมีเสน่ห์เกินต้านทาน...

สำนักพิมพ์อีลิคซ์ขอต้อนรับสู่ House of Earth and Blood วงศ์แห่ง
ธรณีและโลหิต ปฐมบทของซีรีส์สุดเข้มข้นชุด Crescent City จากปลายปากกา
ของ ซาร่าห์ เจ. มาส ผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็นเจ้าแม่แห่งวงการนวนิยาย
โรแมนตาซี ซึ่งโดดเด่นด้วยการสร้างโลกที่อลังการซับซ้อน ทั้งเวทมนตร์ ตัวละคร
หลากหลายพันธุ์ การเมืองแห่งชนชั้นอันเชือดเฉือน เคมีคู่พระนางที่ร้อนฉ่า
และน่าทึ่งในเวลาเดียวกัน รวมทั้งกลิ่นอายการสืบสวนสอบสวนที่น่าติดตาม
และผสมผสานกันได้อย่างลงตัว

เสน่ห์สำคัญอีกข้อของนวนิยายเรื่องนี้คือการสร้างตัวละครที่มีความเป็นมนุษย์สูง มีบาดแผล มีหัวใจที่ละเอียดอ่อนและแข็งแกร่งราวกับพวกเขามีชีวิตโลดแล่นอยู่ในโลกจริง จนรู้สึกอยากเอาใจช่วยและได้เติบโตไปด้วยกันระหว่างพลิกหน้ากระดาษ

นวนิยายชุดนี้เป็นโรแมนติกชาติใหม่ได้ขายคาของสำนักพิมพ์อีลิคซ์ และมีความยาวเต็มอิ่มถึงสามเล่มจบ หวังว่านวนิยายเล่มนี้จะเป็นประตูที่เปิดให้คุณได้ลองก้าวเข้าสู่จักรวาลกว้างใหญ่ของซาร่าห์ เจ. มาสที่สนุกติดมือแทบวางไม่ลง แม้เล่มหนังสือจะทั้งใหญ่ หนัก และ (เนื้อหา) แน่นเพียงใดก็ตาม

แต่ทว่า --

ดวงดาวที่สว่างไสวที่สุดบนท้องฟ้าของแม่

ลุนาเทียน

ประตูละคร

นครจันทร์เสี้ยว

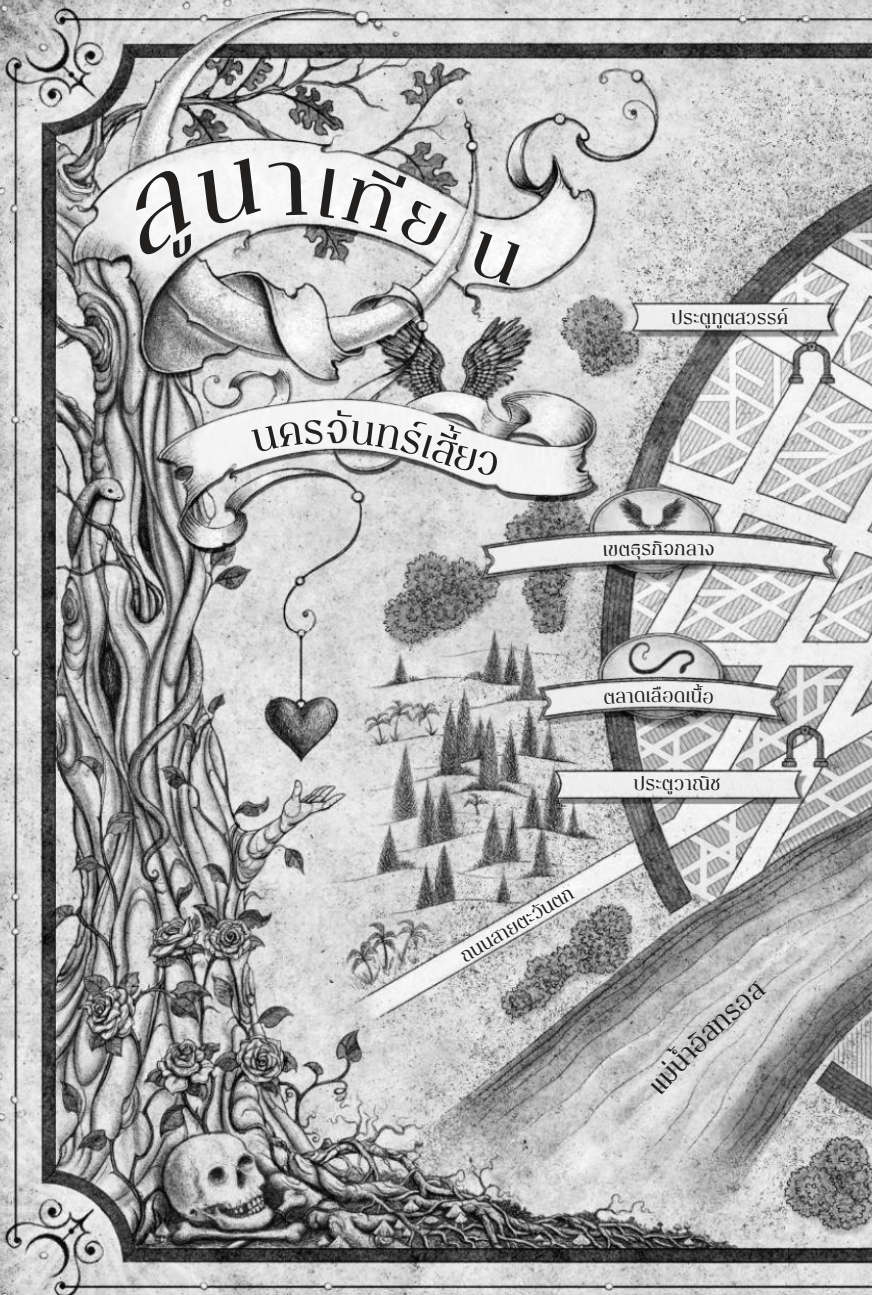
เขตธุรกิจกลาง

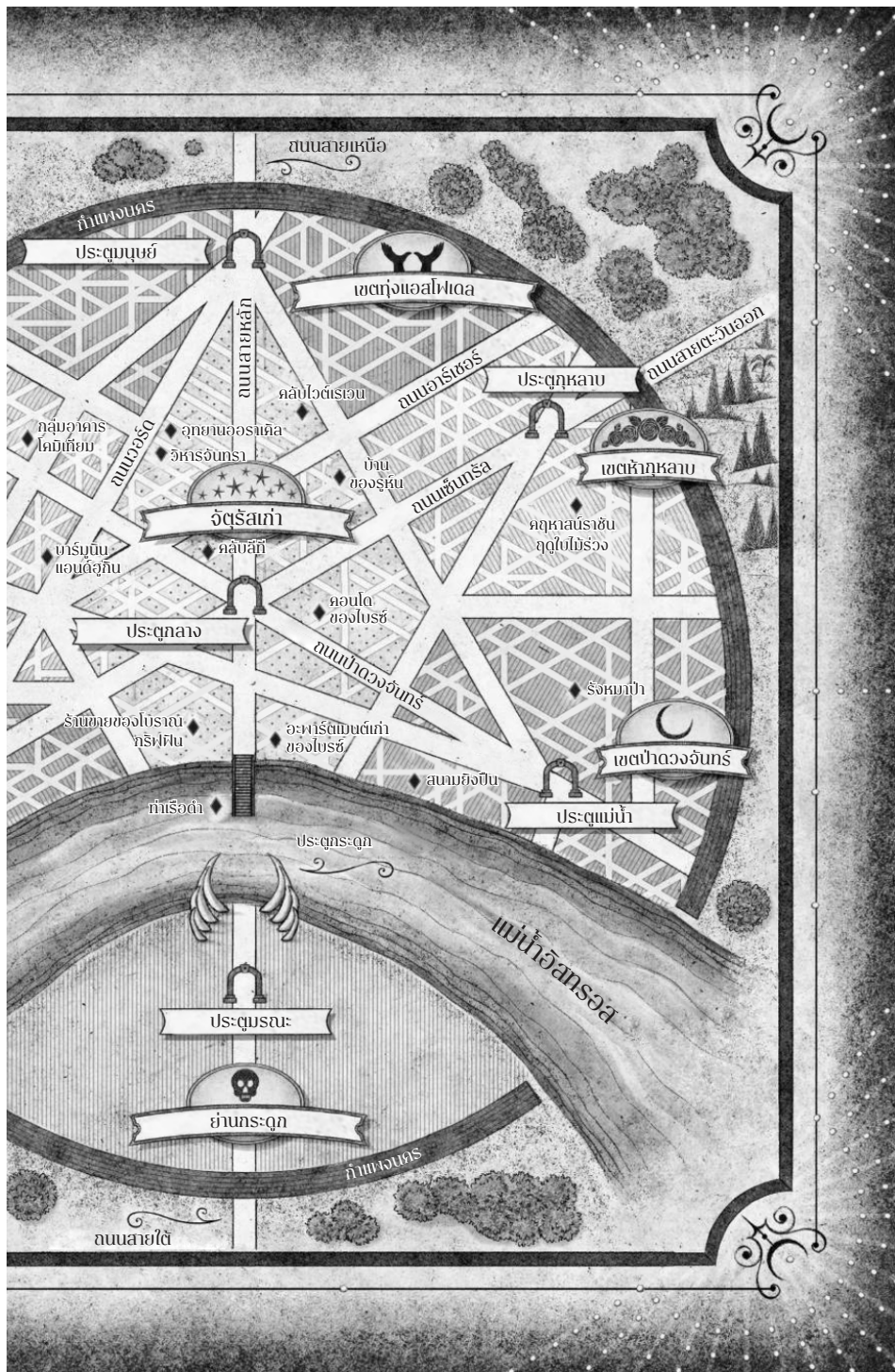
ตลาดเลือดเนื้อ

ประตูละคร

ถนนสายตะวันตก

แม่น้ำจันทร

วงศาทิ้งสี่แห่งมิดการ์ด

ภายใต้คำสั่งวุฒิสภาแห่งจักรวรรดิ ให้ไว้ ณ นครนินทร
วานีร์ศักราช ปีที่ 33

วงศแห่งธรณีและโลหิต

สัตว์นักแปลงร่าง มนุษย์ แม่มด สัตว์เดรัจฉาน
และเผ่าพันธุ์อีกมากมายที่เทพีโทนาเรียกหา
รวมถึงบางส่วนที่เทพีดวงจันทร์คัดเลือก

วงศแห่งปราณและบา

มาลัค (ทูตสวรรค์) เฟ เอลีสเมนทัล ภูต*
และผู้ได้รับพรจากเทพแห่งดวงอาทิตย์ รวมถึงผู้ที่เทพีดวงจันทร์โปรดปราน

วงศแห่งหลากวารี

วิญญาณแห่งสายน้ำ เมอร์ อสูรน้ำ นิมฟ์ เคลฟี นอกร์ และอีกมากมาย
ซึ่งอยู่ภายใต้การพิทักษ์ของเทพีโอเจนาส

วงศแห่งอัคคีและเงารัตติกาล

ติมอนาคี ผู้เกี่ยววิญญาณ เรท แวมไพร์ ดรากี มังกร นักเวทมนตร์
และสิ่งชั่วร้ายอีกนับไม่ถ้วน ทั้งที่มีชื่อและไร้นาม
ซึ่งแม้แต่เทพีเอิร์ดเองยังมองไม่เห็น

*เหล่าภูตถูกขับออกจากวงศของตนเนื่องจากมีส่วนร่วมในเหตุการณ์
ล่มสลาย และถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ
แม้หลายคนจะปฏิเสธสถานะดังกล่าวก็ตาม

ภาคนี้

หัวงนร

Kมาปาดัวหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูเกลเลอรี

หมายความว่าวันนี้คือวันพฤหัสบดี ทำทางไบรซ์คงเหนื่อยมากจริงๆ จนถึงขั้นต้องอาศัยการโผล่มาและผลุงไปของดานิกา ถึงจะรู้ว่าวันนี้วันอะไร

ประตูเหล็กหนาหนักของร้านขายของโบราณกริฟฟินส่งเสียงดังตึงตึงด้วยแรงทุบของกำปั้นหมาป่า ไบรซ์รู้ว่าเจ้าของกำปั้นทาเล็บสีม่วงเมทัลลิกซึ่งต้องกลับไปทำสีซ้ำได้แล้วเพราะสีเริ่มหลุดลอก เพียงอึดใจต่อมา หญิงสาวคนหนึ่งก็เปล่งเสียงดังอู้อี้ลอดผ่านช่องประตูเหล็ก "เปิดประตูได้แล้วโว้ย บี ข้างนอกร้อนจะตายห่าอยู่แล้ว"

ไบรซ์นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานในห้องจัดแสดงเล็กๆ ของเกลเลอรี เธอยิ้มมุมปากแล้วดูคุณภาพจากกล้องหน้าประตู เหน็บบอยผมสีแดงไวน์ไว้หลังใบหู ทรงแหลม แล้วถามผ่านอินเทอร์คอม "ทำไมเนื้อตัวชกมกันั้นล่ะ สภาพอย่างกับเพ็งเกลือกกลิ้งกับขยะเปียกมา"

"เกลือกกลิ้งแปลว่าอะไรละ" ดานิกากระโดดสลับเท้าไปมา เม็ดเหงื่อผุดพรายบนหน้าผาก เธอยกมือเปื้อนของเหลวโสโครกขึ้นเช็ดเหงื่อ ทั้งคราบดำเป็นปื้นบนหน้าผาก

"ถ้าหัดอ่านหนังสือหนังสือหาซะบ้างก็คงรู้จักคำนี้อยู่หรอคะ ดานิกา" ไบรซ์ ดีใจที่ได้พักจากงานค้นคว้าข้อมูลอันแสนน่าเบื่อหน่ายตลอดเช้า เธอลุกจากโต๊ะ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แกลเลอรีแห่งนี้ไม่มีหน้าต่างให้มองออกไปนอกอาคาร อุปกรณ์ตรวจตราความปลอดภัยและรั้วคอกของสถานที่แห่งนี้จึงเป็นช่องทางเดียวให้ดูว่าใครกำลังยืนอยู่อีกฟากของผนังหนา แม้ว่าลูกครึ่งเฟออย่างเธอจะมีสไตล์ประสาทเฉียบคมเพียงใด แต่ก็ยังได้ยินเสียงนอกประตูเหล็กไม่ชัดเจนนัก เว้นแต่เวลาที่มีใครมาทูปประตู ผนังหินทรายเรียบ ๆ ของอาคารทำให้ไม่มีใครรู้ว่าภายในประกอบด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัยและมนตราชั้นเลิศ ซึ่งช่วยให้สถานที่แห่งนี้ดำเนินงานได้ราบรื่น และรวมถึงเก็บรักษาคัมภีร์และหนังสือโบราณมากมาย เอาไว้อย่างปลอดภัยในคลังสมบัติชั้นล่าง

ขณะที่ไบรซ์กำลังนึกถึงห้องชั้นล่างใต้รองเท้าส้นสูงของเธอ เสียงเล็กๆ เสียงหนึ่งก็ดังจากด้านหลังประตูห้องคลังสมบัติหนาหนัทางซ้ายมือราวกับเจ้าของเสียงปรากฏตัวขึ้นมาได้ดังใจนึก "นั่นดานิกาหรอ"

"ใช่แล้ว เลอฮาบาร์" ไบรซ์เอื้อมมือไปวางบนมือจับประตูด้านหน้า มนตราบนมือจับส่งเสียงหึ่งๆ ได้ฝ่ามือ แล้วหมุนวนเป็นเกลียวเหมือนควั่นเลื่อยไหลบนผิวสีน้ำตาลทองดกกระ เธอกัดฟัน อดทนกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น แม้จะทำงานที่แกลเลอรีแห่งนี้มาหนึ่งปีเต็มแล้ว แต่ก็ยังไม่ชินกับความรูสึกนี้สักที

เลอฮาบาร์เอย่เดือนขึ้นจากอีกด้านหนึ่งของประตูห้องคลังสมบัติ ซึ่งดูเหมือนประตูโลหะธรรมดาๆ บานหนึ่ง ทั้งที่ความจริงแล้วตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง "เจชิบาไม่ชอบให้หล่อนมาที่นี่"

"เธอต่างหากที่ไม่ชอบให้หล่อนมาที่นี่" ไบรซ์แย้ง เธอหรีดดวงตาสีเหลืองอำพันมองประตูห้องคลังสมบัติ ทะลุไปถึงเจ้าภูตไฟตัวเล็กจิ๋ว ซึ่งเธอรู้ว่าขณะนี้กำลังลอยอยู่อีกด้านของประตู เจ้าภูตไฟคอยแอบฟังอย่างเช่นทุกครั้งเมื่อมีใครมายืนหน้าร้าน "กลับไปทำงานเถอะน่า"

เลอฮาบาร์ไม่ตอบ ดูท่าจะล่อยกลับไปฝ่าหนังสือข้างล่างเหมือนเดิม

ไบรซ์ลือกตา เปิดกระซอกประตูหน้าออก อากาศร้อนแห้งแล้งลอยเข้ามาปะทะ ใบหน้า ร้อนจัดอย่างกับจะกระซอกวิญญาณออกจากร่าง ทั้งที่ฤดูร้อนเพิ่งจะเริ่มต้นแท้ ๆ

ดานิกาไม่เพียงดูเหมือนเกลือกกลิ้งกับขยะเปียกมาเท่านั้น เนื้อตัวยังเหม็นเหมือนขยะอีกต่างหาก

ผมสืบลอนด์เงินซึ่งปกติจะเรียบตรงเหมือนผ้าไหมนั้น ตอนนี้หลุดลุ่ยจากเปียยาวซึ่งถักไวแน่น ปอยผมสีม่วงแอมเมทิสต์ สีน้ำเงินไพลิน และสีชมพูกุหลาบที่แทรกเป็นริ้วก็เปื้อนคราบดำมะเมื่อม สังกลิ้นจุนเหมือนโลหะปนแอมโมเนีย

"นานนักนะกว่าจะเสด็จมา" ดานิกาบ่นพลางเดินอาด ๆ เข้ามาในเกลเลอรี่ ดาบที่สະพายบนหลังแกว่งไปตามตามจังหวะก้าวเดิน ผมเปียพันกับฝักดาบหนังเก่าคร่ำคร่า แล้วเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโต๊ะทำงาน ไบรซ์จึงถือวิสาสะช่วยแกะผมออกให้

ไบรซ์ยังไม่ทันคลายเปียเสร็จ นิ้วเรียวยาวของดานิกาก็จัดการถอดสายรัดดาบเข้ากับเสื้อแจ็คเก็ตหนังเก่า ๆ ที่เธอใช้สวมเวลาขี่มอเตอร์ไซค์ "ฉันท้องท้องโตไปไหนสักสองสามชั่วโมง" เธอพูดพร้อมปลดดาบออกจากแผ่นหลัง แล้วมองไปยังตู้เก็บของซึ่งซ่อนอยู่ด้านหลังฉากไม้อีกฟากหนึ่งของห้องจัดแสดง

ไบรซ์เอนตัวพิงขอบโต๊ะ ยกแขนขึ้นกอดอก นิ้วลู่เบรตสืดำผ้ายัดรัดรูปที่สวมใส่อยู่ "กระเป๋ายิมของเธอทำเอาห้องนี้เหม็นตุไปหมด เดี่ยวเจซีบาจะกลับมาตอนบ่าย ถ้าขึ้นกลับมาเห็นกระเป๋านั่นวางอยู่ตรงนี้ มีหวังนางได้โยนข้าวของของเธอลงถังขยะหมด"

นั่นคือนรกขุมดินที่สุดที่เจซีบา โรกาจะเสกให้เวลาถูกยั่วโมโห

เจซีบาคือผู้วิเศษหญิงอายุสี่ร้อยปี เป็นแม่มดตั้งแต่กำเนิด แต่กลับแปรพักตร์มาเข้าร่วมวงศาแห่งอัคคีและเงารัตติกาล ตอนนี้อยู่บนชั้นตรงต่อราชน ได้พิภพเพียงผู้เดียวเท่านั้น วงศาแห่งอัคคีและเงารัตติกาลเหมาะสมกับหล่อนดีแล้ว เพราะหล่อนมีเวทมนตร์คาถามากมายพอจะต่อกรกับจอมเวทและนักเวทมรณะ

ในส่วนที่มีดมนที่สุดของวงศาทั้งสี่ เป็นที่รู้กันว่าหากหล่อนเกิดนึกรำคาญใจขึ้นมา ก็จจะร้ายเวทเปลี่ยนคนให้กลายเป็นสัตว์ได้เลยทีเดียว ไบรซ์ไม่เคยกล้าถามเลยว่าในบรรดาสัตว์เล็กสัตว์น้อยในตู้กระจกและโหลแก้วนับสิบเหล่านั้นเป็นสัตว์มาตั้งแต่เกิดหรือเปล่า

ไบรซ์พยายามไม่ทำให้เจชิบารำคาญใจ ไม่ว่าอย่างไร เมื่อต้องยุ่งเกี่ยวกับวานีร์ ก็ไม่มีอะไรรับประกันความปลอดภัยได้ทั้งนั้น วานีร์คือกลุ่มสิ่งมีชีวิตในมิติการदनอกเหนือจากมนุษย์และสัตว์ธรรมดาสามัญ แม้แต่วานีร์ที่ทรงพลังน้อยที่สุดก็อาจทำอันตรายถึงตายได้

"เดี๋ยวฉันกลับมาเอา" ดานิการับปาก พลางกดเปิดประตูตู้ที่ซ่อนอยู่ ไบรซ์เคยเตือนถึงสามครั้งสามหนแล้วว่าตู้เก็บของประจำห้องจัดแสดงไม่ใช่ล็อกเกอร์ส่วนตัวให้เก็บของได้ตามอำเภอใจ แต่ดานิกาก็มักแย้งว่าเกลเลอรี่แห่งนี้ตั้งอยู่ใจกลางจัตุรัสเก่า เดินทางไปไหนมาไหนสะดวกมากกว่าวังหมาป่าในเขตป่าดวงจันทร์เป็นไหนๆ การโต้เถียงจึงจบลงเพียงเท่านั้น

ตู้เก็บของเปิดออก ดานิกาใช้มือพัดหน้าจมูกตัวเอง "เธอว่ากระเป๋ายิมของฉันทำให้ที่นี้เหม็นหึ่งไปหมดชั้นเถอะ" เธอยื่นเท้าในรองเท้าบูตสีดำเขี่ยกระเป๋าทอรวมๆ ซึ่งบรรจุอุปกรณ์สำหรับคลาสเดินของไบรซ์ กระเป๋าใบนั้นซุกอยู่ระหว่างไม้ฉลุพื้นกับถังน้ำ "เธอซักเสื้อผ้าพวกนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กันวะ"

ไบรซ์ย่นจมูกเมื่อได้กลิ่นเหม็นฉุนของรองเท้าเก่าอับและเสื้อผ้าชิ้นเหวี่ยงที่โชยออกมา จริงสินะ เมื่อสองวันก่อนเธอลืมเอาชุดเดินรัดรูปกับถุงรองเท้ากลับไปที่บ้านหลังเล็กคลาสช่วงพักกลางวัน ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะดานิกานั้นแหละที่ส่งคลิป์วิดีโอกองเมิร์ทชุดบนเคาน์เตอร์ครัวมาให้ดู พร้อมออกคำสั่งให้เธอรีบกลับบ้าน ในคลิป์นั้นมีเพลงดังกระหึ่มจากวิทยุบูมบ็อกซ์เก่าๆ ที่ตั้งอยู่ข้างหน้าต่าง เธอทำตามทันที สองสาวสูบเมิร์ทชุดกันหนักหน่วง จนเมื่อเช้าวันนี้ไบรซ์ต้องลากสังขารมาทำงานทั้งที่ยังไม่สร้างเมา

ไม่มีคำอธิบายอื่นแล้วว่าทำไมวันนั้นเธอใช้เวลาถึงสิบนาที่เขียนอีเมล

แค่สองประโยค เธอต้องค่อยๆ พิมพ์อักษรทีละตัวๆ

"ช่างแม่งเรื่องนั้นเถอะ" ไบรซ์ว่า "ฉันมีเรื่องต้องเคลียร์กับเธอ"

ดานิกาจัดระเบียบข้าวของในตู้เพื่อให้มีที่สำหรับวางข้าวของของตัวเอง "บอกแล้วไงว่าฉันขอโทษที่กินกล้วยที่เธอกินเหลือ เดี่ยวคินนี้จะซื้อคินให้"

"ไม่ใช่เรื่องนั้น ยัยเธอเอ๊ย แต่ขอคำอีกสักทีเถอะ อีเวร ฉันจะเก็บไว้กิน เป็นมื้อกลางวันของวันนี้" ดานิกาหัวเราะหึๆ "รอยสักนี้แสบฉิบเป้ง" ไบรซ์บ่นอุบ "ฉันฟังพนักเก้าอี้ยังไม่ได้เลย"

ดานิกาเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวาน "ช่างสักก็บอกแล้วนี่ว่าจะแสบไปอีกสองสามวัน"

"ก็ฉันเมามาก ขนาดเซ็นไบยินยอมยังสะกดชื่อตัวเองผิด ฉันว่าตอนนั้น ฉันสติไม่ดีพอจะเข้าใจหรอกนะว่า 'แสบไปอีกสองสามวัน' หมายถึงอะไร" ดานิกาเองก็สักข้อความเดียวกับไบรซ์บนแผ่นหลังของตัวเองซึ่งตอนนี้หายไปแล้ว หนึ่งในข้อดีของการเป็นวาณิช์เลือดบริสุทธิ์คือร่างกายฟื้นตัวได้เร็วเมื่อเทียบกับมนุษย์หรือแม้แต่ลูกครึ่งมนุษย์อย่างไบรซ์ก็ตาม

ดานิกายัดดาบเข้าไปในตู้เก็บของรกๆ "ฉันสัญญาว่าคินนี้จะช่วยเธอ ประคบเย็น ขอฉันอาบน้ำก่อนนะ แล้วจะออกจากที่นี่ภายในสิบนาที"

ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่จู่ๆ เพื่อนสาวของเธอก็โผล่มาที่แกลเลอรีแบบนี้ โดยเฉพาะในวันพฤหัสบดีหลังจากลาดตระเวนรอบเช้าห่างออกไปแค่ไม่กี่ช่วงตึกเสร็จ แต่ดานิกาไม่เคยใช้ห้องน้ำห้องใหญ่ในคลังสมบัติชั้นล่างมาก่อนเลย ไบรซ์พยักพยิดไปที่คราบสกปรกและคราบไขมันตามตัวเพื่อนสาว "แล้วนั่นตัวเธอ เปื้อนอะไร"

ดานิกานำนิ้วชี้ขมวด สันกรามของเธอดูเกร็ง "ฉันต้องห้ามคิกระหว่างแซทเทอร์กับไนต์สตอล์กเกอร์นะสิ" เธอยิงฟันขาวใส่คราบสีดำซึ่งเกาะอยู่บนมือ "เดาลิว่าใครพ่นน้ำใส่ฉัน"

ไบรซ์พ่นลมหายใจดังฮึฟลงไปที่ประตูคลังสมบัติ "ใช้ห้องน้ำได้เลยตาม

สบาย ในลิ้นชักล่างสุดของโต๊ะทำงานมีเสื้อผ้าสะอาดอยู่เนอะ"

มือสกปรกของดานิกาดึงมือจับประตูห้องคลังสมบัติ เธอขบขราม รอยสักบนคอที่สักไว้นานแล้วขยับตามจังหวะเกร็งตัวของกล้ามเนื้อ รอยสักนั้นเป็นรูปหมาป่ามีเขาแยกเขี้ยวคำราม นี่คือการสัญลักษณ์ของ "ฝูงปีศาจ"

ขณะมองแผ่นหลังดิ่งเคียดของดานิกา ไบรซ์ดูออกทันทีว่าหลังที่แข็งท่อนั้นไม่ใช่เพราะเพื่อนสาวของเธอออกแรงเปิดประตู ไบรซ์เหลือบมองตู้เก็บของซึ่งดานิกาไม่ใส่ใจที่จะปิดให้เรียบร้อย ดาบอันมีชื่อเสียงเลื่องลือทั้งในนครแห่งนี้และในดินแดนไกลโพ้น ขณะนี้วางพิงอยู่กับไม้กวาดและไม้ถูพื้น ผักดาบซึ่งทำจากหนังโบราณแทบถูกบังด้วยถังน้ำมันเบนซินที่ใช้เติมเครื่องปั่นไฟหลังร้าน

ก่อนหน้านี้ไบรซ์สงสัยมาตลอดว่าเจซิบาจะเก็บเครื่องปั่นไฟคร่ำครึนั้นไว้ทำไม จนกระทั่งสัปดาห์ที่แล้วเมื่อ "พลังแสงแรก" เกิดดับทั่วทั้งนคร เมื่อไม่มีไฟฟ้าใช้ เครื่องปั่นไฟแบบโบราณนี้แหละที่ทำให้กฎเกณฑ์ต่างๆ ยังคงใช้งานได้ และพอไฟดับ บรรดาโจรก็ออกกระดมปล้นไปทั่ว พวกผู้ร้ายรีบรุกรันออกมาจากตลาดเลือดเนื้อ รุมสาดคาถาดำเพื่อทลายมนตร์สะกดที่คุ้มครองประตูหน้าของแกลเลอรี

แต่ว่า...ดานิกาทั้งดาบไว้ในออฟฟิศ ดานิกาต้องอาบน้ำ แผ่นหลังดูเคียดเกร็ง

ไบรซ์เอ่ยปาก "เธอต้องไปประชุมกับผู้นำเขตเธอ"

ตลอดระยะเวลาห้าปีนับตั้งแต่รู้จักกันครั้งแรกสมัยเรียนปีหนึ่งในมหาวิทยาลัยนครจันทร์เสี้ยว ไบรซ์นับครั้งได้ที่ดานิกาถูกตามตัวให้ไปพบคนสำคัญทั้งเจ็ด ซึ่งมีความสำคัญมากพอให้เธอยอมอาบน้ำลัดเสื้อผ้าก่อนไปพบ แม้แต่ตอนที่ไปส่งรายงานถึงผู้นำสูงสุดของฝูงหมาป่าแห่งวัลบาราผู้เป็นตาของดานิกาเอง และซาบินผู้เป็นแม่ ดานิกาก็มักสวมแค่เสื้อแจ็กเก็ตหนังตัวเดิมกางเกงยีนส์ และเสื้อยืดวินเทจลายวงดนตรี ตัวไหนก็ได้ที่ไม่สกปรก

แน่นอนว่าซาบินโกรธควันออกหู แต่จะว่าไปซาบินผู้ดำรงตำแหน่งแอลฟา

แห่งผู่พระจันทร์เสี้ยว และเป็นหัวหน้าหน่วยนักแปลงร่างแห่งกองกำลังเสริม
ของนคร ก็ไม่เคยชอบใจอะไรก็ตามเกี่ยวกับดานิกาหรือโบรช้อยู่แล้ว

จริงอยู่ว่าซาบินเป็นทายาทที่จะสืบทอดตำแหน่งผู้นำสูงสุดของผู่หมาป่า
แห่งวัลบารา หล่อนเป็นทายาทของบิดาวัยชรามานานหลายร้อยปีแล้ว และโดย
ตำแหน่งแล้วดานิกาเป็นเพียงทายาทลำดับสองเท่านั้น แต่ก็มีเสียงกระซิบกระซาบ
มานานหลายปีว่าดานิกาต่างหากที่ควรเป็นทายาทผู้นำสูงสุด ซามหน้าซามตา
ผู้เป็นแม่ไป แถมหมาป่าชรายังยกดาบซึ่งเป็นมรดกประจำตระกูลให้หลานสาว
อีกด้วย ทั้งที่เคยรับปากกับซาบินมาหลายร้อยปีแล้วว่าจะยกดาบนั้นให้เมื่อเขา
ตาย ใบมีดของดาบเพรียกดานิกาในวันเกิดปีที่สิบแปดเหมือนกับเสียงหอน
ได้แสงจันทร์ นี่คือเหตุผลที่ผู้นำสูงสุดใช้อธิบายว่าทำไมเขาถึงตัดสินใจเช่นนี้โดย
ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

ซาบินไม่เคยลืมเลยว่าตอนนั้นหล่อนรู้สึกขายหน้าแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อดานิกาพกดาบเล่มนั้นไปไหนมาไหนด้วยแทบทุกที่ รวมถึงเวลาอยู่ต่อหน้า
ผู้เป็นแม่ด้วย

ดานิกาหยุดยืนอยู่ตรงปากทางเข้าทรงโค้ง เหนือบันไดปูพรมสีเสี้ยวซึ่งทอด
ลงไปสู่ห้องคลังสมบัติชั้นล่างใต้เกลเลอรี ทรรศน์อันทรงค่าอย่างแท้จริง
ของสถานที่แห่งนี้จัดเก็บอยู่ในนั้น โดยมีเลอฮาบาร์ทคอยเฝ้าคุ้มกันอยู่ทั้งวันทั้งคืน
นี่คือเหตุผลแท้จริงที่ดานิกาผู้เรียนจบสาขาประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัย
นครจันทร์เสี้ยวชอบแวะเวียนมาที่นี่ เธอแค่อยากมาชมศิลปะและหนังสือโบราณ
โดยไม่สนใจใคร่ผู้คอยกระซิบเข้าหาแหย่เรื่องนิสัยรักการอ่านของเธอ

ดานิกามองมา ดวงตาสีคาราเมลของเธอปิดอยู่ "วันนี้พวกเขาจะปล่อยตัว
ฟิลิป บริกส์แล้ว"

ไบรซ์สะดุ้ง "อะไรนะ"

"พวกนั้นปล่อยตัวเขาเพราะช่องโหว่ทางกฎระเบียบทำเหวอะไรสักอย่าง
มีไอ้โง่บางคนทำเอกสารพลาด เดี๋ยวเราจะได้รับรู้เรื่องทั้งหมดในที่ประชุม" เธอ

ขบสันกราม แสงเรืองรองจากพลังแสงแรกในคอมพิวเตอร์ตามผนังสองกระแทกเส้นผม สกปรกของเธอ "เฮงซวยที่สุด"

ไบรซ์รู้สึกมวนท้อง การก่อกบฏของพวกมนุษย์ยังคงจำกัอยู่ทาง ตอนเหนือของทวีปแพนเจอร่า ซึ่งมีเขตแดนติดกับทะเลฮัลเดรอนเท่านั้น แต่ฟิลิป บริกส์ก็ยังพยายามทำให้การก่อกบฏลามมาถึงทวีปวัลบาราอย่างไม่หยุดหย่อน "แต่ตอนนั้นเธอกับฝูงก็จับเขาได้คาแล้ระเบิดนี่"

ดานิกาเคาะรองเท้าบูตกับพรมสีเขียว "ระบบราชการเฮงซวย"

"มันวางแผนจะระเบิดในดัลค์ ถึงกับเขียนขึ้นตอนไว้ชัดเจนว่าจะระเบิด คลับไวต์เรเวนยังง" ไวต์เรเวนเป็นไนต์คลับยอดนิยมอีกแห่งของนคร หากเกิด เหตุระเบิดขึ้นจริง คงคร่าชีวิตมากมายมหาศาล การก่อเหตุระเบิดครั้งก่อนๆ ของบริกส์ไม่ใหญ่เท่านี้ แต่ก็สูญเสียชีวิตมากไม่แพ้กัน แผนการทั้งหมดคิดขึ้น เพื่อจุดชนวนสงครามระหว่างมนุษย์กับวานีร์ให้รุนแรงทัดเทียมกับสงคราม ในทวีปแพนเจอร่า ซึ่งมีภูมิอากาศหนาวเย็นกว่า บริกส์เองไม่เคยปิดบังว่าเป้าหมาย ของเขาคืออะไร เขาอยากสร้างความขัดแย้งทั่วโลก ให้ผู้คนหลายล้านชีวิตล้มตาย ไม่ว่าฝ่ายใดก็ตาม ชีวิตเหล่านี้คัมค่าที่จะเสียไปหากมันหมายความว่าเผ่าพันธุ์ มนุษย์จะมีโอกาสโค่นล้มสายพันธุ์อื่นๆ ที่กดขี่มนุษย์อยู่ ไม่ว่าจะเป็นวานีร์ซึ่งมี เวทมนตร์และอายุยืนยาว และเหนือวานีร์ขึ้นไปก็คือแอสเทอรี ผู้ปกครองโลก มิติการ์ตทั้งหมดที่นครนิรันดร์ในทวีปแพนเจอร่า

แต่ดานิกากับฝูงปีศาจหยุดยังแผนการนั้นได้ทันเวลา เธอขัดขวางบริกส์ กับผู้สนับสนุนสำคัญซึ่งล้วนเป็นสมาชิกกลุ่มกบฏเคอเรสและช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ ให้รอดพ้นจากคนคลั่งกลุ่มนี้

ฝูงปีศาจเป็นหน่วยนักแปลงร่างระดับชั้นนำอีกหน่วยหนึ่งของกองกำลังเสริม แห่งนครจันทร์เสี้ยว พวกเขาคอยออกลาดตระเวนบริเวณจัตุรัสเก่าเพื่อดูแล ไม่ให้พวกนักท่องเที่ยวนำรุ่มร่ามผลอไปปะทะกับใครสักคนเข้าจนต้องเอาชีวิต มาทิ้ง ฝูงปีศาจคอยดูแลบรรดาบาร์ ร้านกาแฟ โถงแสดงดนตรี และร้านรวงต่างๆ

ให้ปลอดภัยจากสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำที่อาจคืบคลานเข้ามาในนคร รวมถึงดูแลให้คนอย่างบริกส์อยู่ในคุกต่อไป

กองทัพจักรวรรดิที่สามสิบสามมักอวดอ้างตนว่ากองทัพก็มีบทบาทอย่างเดียวกัน แต่ความจริงแล้วกองทัพวุตสวรรค์อันเลื่องชื่อซึ่งทำหน้าที่อารักขาประมุขนครนั้นกลับทำเพียงแค่ส่งสายดาแข็งกร้าว ช่มชู้แต่เพียงลมปากว่าจะส่งผู้บังอาจทำผิดไปลงนรกให้หมด

"เชื้อเถอะ" ดานิกาย่ำเท้าลงบันได "ในที่ประชุม ฉันจะทำให้พวกท่านนั้นเข้าใจแจ่มแจ้งกันไปเลยว่าการปล่อยตัวบริกส์เป็นเรื่องผิดมหันต์"

ดานิกจะทำอย่างนั้นแน่แม้จะต้องแยกเชื้อโสหน้าไมคาห์ โดมิทส์ก็ตามที เธอจะทำให้เขาเข้าใจประเด็นนี้อย่างแน่นอน มิใช่ก็คนนักที่จะกล้าทำให้อัครวุตสวรรค์ของนครจันทร์เสี้ยวไม่พอใจ แต่ดานิกาไม่เคยลังเลที่จะทำ และในเมื่อผู้นำเขตทั้งเจ็ดจะเข้าร่วมประชุมด้วยอย่างนี้ โอกาสที่ดานิกจะทำให้้อัครวุตสวรรค์พิโรธก็สูงตามไปด้วย เวลาที่คนเหล่านี้มาประชุมร่วมกันมักเกิดการวิวาทบาดหมางอย่างรวดเร็ว แทบไม่มีมติริจิดในหมู่ผู้นำเขตทั้งหก ซึ่งตำแหน่งต่ำกว่า้อัครวุตสวรรค์ของนครจันทร์เสี้ยวหรือมหานครที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า ลูนาเทียน ผู้นำเขตแต่ละคนรับหน้าที่ปกครองส่วนต่างๆ ของนครแห่งนี้ ผู้นำสูงสุดของฝูงหมาป่าปกครองเขตป่าดวงจันทร์ ราชนัดดูไปไม่ร่วงจากเผ่าพันธุ์เพปกครองเขตห่ากุหลาบ ราชนัดพิภพปกครองย่านกระดุก ราชนิอสรพิษปกครองตลาดเลือดเนื้อ ออราเคิลปกครองย่านจัตุรัสเก่า ส่วนราซินีแม่น้ำซึ่งไม่ค่อยปรากฏกายให้ใครเห็นเป็นผู้แทนของวงศาแห่งหลากวารี และปกครองวังน้ำเงินซึ่งอยู่ลึกลงไปใต้ผืนน้ำสีฟ้าอมเขียวของแม่น้ำอิสรอส มักไม่ก้าวออกจากวังเท่าไรนัก

ส่วนเผ่าพันธุ์มนุษย์ในเขตทุ่งแอสโฟเดลนั้นไม่มีผู้นำ จึงไม่มีผู้แทนมาร่วมโต๊ะประชุม ด้วยเหตุนี้ ฟิลิป บริกส์จึงหาผู้เข้าร่วมขบวนการได้จำนวนมาก

ไมคาห์ซึ่งเป็นผู้นำเขตธุรกิจกลางมีอำนาจเหนือผู้นำเขตอื่นๆ ทั้งหมด

นอกเหนือจากตำแหน่งในนครแล้ว ไมเคียวยังควบตำแหน่งอัศวินผู้พิทักษ์แห่งทวีป
วัลบาราอีกด้วย เขาเป็นผู้มีอำนาจเหนือเขตแดนระยะห้าแห่งนี้เป็นรองแค่เพียง
แอสเทอริทองคินในนครนินดรา นครหลวงและหัวใจของทวีปแพนเจอร์ และ
ทั้งโลกมิดการ์ด มีเพียงไมเคียเท่านั้นที่จะคุมให้บริกส์อยู่ในคุกต่อไปได้

ดานิกาเดินไปถึงบันไดชั้นล่างสุด ซึ่งอยู่ลึกลงไปจนเพดานลาดเอียงบดบัง
ใบหน้าของเธอ ไบรซ์อ้อยอิงอยู่ตรงช่องทางเข้า ได้ยินดานิกาเอ่ยทัก "เงิ ซิริงซ์"
ไคมีรำน้าหนักสามสิบปอนด์นั้นส่งเสียงร้องลั่นอย่างตืออกดีใจ

เจซิบาซื้อเจ้าสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำตัวนี้มาเมื่อสองเดือนก่อน ซึ่งไบรซ์ชอบใจ
เป็นที่สุด เจซิบาเตือนเธอว่าไคมีราตัวนี้ไม่ใช่สัตว์เลี้ยง มันเป็นสัตว์หายากราคา
แพง ฉันซื้อมันมาเพื่อช่วยเหลือฮาบาร์เผ่าหนังสือเท่านั้น ห้ามก่อกวนเวลามัน
ปฏิบัติหน้าที่เด็ดขาด

แต่ไบรซ์ก็ยังไม่บอกเจซิบาเสียที่ว่าเจ้าซิริงซ์นี้สนใจแต่กิน นอน และ
หยายท้องให้เกาพุงมากกว่าจะคอยตรวจตราหนังสือล้ำค่า แม้ว่าเจ้านายของเธอเอง
อาจรู้เรื่องนี้ได้ทุกเมื่อ ถ้าลองเปิดดูภาพจากกล้องซึ่งมีอยู่หลายสิบตัวในห้องสมุด

ดานิกาพูดลากเสียง มีแววเย้ยหยันอยู่ในที่ "ทำไมร่อนรอนจนกางเกงใน
บิดเป็นเกลียวอย่างนั้นล่ะ เลอฮาบาร์"

ภูตไฟบ่นพึมพำ "ฉันไม่ใช่กางเกงใน ไม่ใช่เสื้อผ้า ถ้าตัวเธอสร้างขึ้นจากไฟ
เธอก็คงไม่ใช่กางเกงในเหมือนกันแหละ ดานิกา"

ดานิกาหัวเราะหึๆ ไบรซ์ยังไม่ทันได้ตัดสินใจว่าจะลงไปข้างล่างเพื่อห้ามศึก
ระหว่างภูตไฟกับหมาป่าดีไหม โทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้น เธอพอจะรู้ว่าใครโทรมา

ไบรซ์กดสันรองเท้าลงในพรมหนานุ่มแล้วเอื้อมไปรับโทรศัพท์ ก่อนที่จะ
ถูกดึงเข้าระบบฝากข้อความเสียง ไม่อย่างนั้นก็มีหวังต้องทนฟังเทศนายืดยาว
อีกห้านาทีแน่นอน "สวัสดี เจซิบา"

เสียงรีนหูของสตรีผู้หนึ่งดังขึ้น "ฝากบอกดานิกา เพนดรีด้วยว่าถ้า
ยังชินใช้ตู้เก็บของเป็นล็อกเกอร์ส่วนตัวอีกละก็ ฉันจะสาปหล่อนให้เป็นจิ้งจกซะ"

เมื่อดานิกากลับขึ้นมาที่ห้องจัดแสดง ไบรซ์ต้องทนฟังเจซีบ่นว่าเธอมันไม่ได้เรื่องได้ราว พอฟังจบก็ต้องจัดการกับอีเมลของลูกค้าแสนจู้จี้ที่ส่งมาเร่งให้ไบรซ์รีบจัดการเอกสารให้มันเสร็จๆ เจซีบ่าจะได้เอาโองโบราณที่ซื้อไปทอดเพื่อนฝูง จู้จี้จุกจิกพอๆ กันในงานคือกเทลวันจันทร์ที่จะถึงนี้ แถมยังได้รับข้อความสองข้อความจากสมาชิกฝูงของดานิกา ถามว่าแอลฟาของฝูงโก๊ละจะกินหัวใคร หรือยังที่ปริกส์ได้รับการปล่อยตัวออกมา

นาทาลี รองแอลฟาอันดับสามส่งข้อความมาถามตรงๆ นาง*โกรธ* *ควั่นออกหูหรือยัง เรื่องปริกส์นะ*

คอนเนอร์ ฮอลสตรอม รองแอลฟาลำดับสองใช้ความระมัดระวังมากกว่า เวลาส่งข้อความมาโดยผ่านโครงข่ายอีเทอร์เพราะมีโอกาสรั่วไหลได้เสมอ *คุณได้คุยกับดานิกาหรือยัง* เขาถามแค่นี้

ไบรซ์ตอบข้อความคอนเนอร์ *คุยแล้ว ฉันจัดการเรียบร้อยแล้ว* ตอนนั้นเองหมาป่าสี่เทาตัวเท่าม้าขนาดย่อมก็ใช้อุ้งเท้าปิดประตูคลังสมบัติ กรงเล็บขีดกับโลหะดังแกร็ก

"เธอเกลียดเสื้อผ้าของฉันขนาดนั้นเลยหรอะ" ไบรซ์ถามขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้

มีเพียงดวงตาสีคาราเมลของดานิกาที่ยังดูเหมือนเดิมเมื่ออยู่ในร่างหมาป่า และดวงตาคู่นั้นทำให้ท่าทีทรงอำนาจของหมาป่าดูอ่อนโยนลงขณะก้าวเข้ามาที่โต๊ะ

"ฉันใส่เสื้อผ้าเธอยู่น่า ไม่ต้องห่วง" เขี่ยยาวโผล่ออกมาให้เห็นทุกคำพูด ดานิกากระดิกหูซึ่งมีขนขึ้นฟู มองดูคอมพิวเตอร์ที่ตอนนี้ปิดเครื่องแล้วกับกระเป๋าสะพายที่ไบรซ์วางไว้บนโต๊ะ "เธอจะออกมากับฉันไหม"

"ฉันต้องไปหาของให้เจชิบา" ไบรซ์คว้าพวงกุญแจซึ่งใช้ไขเปิดประตูเข้าสู่พื้นที่ต่างๆ ในชีวิตของเธอ "หล่อนเอาแต่จิกฉันเรื่องตามหาแดรจันทราก็แล้วอย่างกับว่าตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันไม่พยายามหามันอยู่นั่นแหละ"

ดานิกาเหลือบมองกล้องตัวหนึ่งที่ตั้งไว้อย่างชัดเจนในห้องจัดแสดง กล้องตัวนี้ติดตั้งไว้ด้านหลังรูปปั้นพอนหัวขาดที่กำลังเดินรำ ซึ่งมีอายุเก่าแก่กว่าหนึ่งหมื่นปี ดานิกาหวัดทางฟูครั้งหนึ่ง "หล่อนจะอยากได้มันไปทำไม"

ไบรซ์ยกไหล่ "ฉันไม่กล้าถามหรอก"

ดานิกาย่องไปที่ประตูหน้า พยายามไม่ให้เล็บเท้าหลังเกี่ยวเข้ากับด้ายของพรมปูพื้น "ฉันว่าหล่อนคงไม่ยากส่งมันคืนวิหารเพราะว่ามันจิตใจดีอะไรหรอก"

"ฉันรู้สึกว่าการที่เจชิบาส่งคืนก็เพราะหวังผลตอบแทนนั่นแหละ" ไบรซ์กล่าว ทั้งสองเดินออกไปยังถนนเงียบๆ สายหนึ่ง ห่างจากแม่น้ำอิสทอสออกไปหนึ่งช่วงตึก แดดยามเที่ยงร้อนจัดแผดเผาพื้นหิน ดานิกาเป็นเหมือนกำแพงซึ่งเต็มไปด้วยขนและมัดกล้ามเนื้อ กั้นระหว่างไบรซ์กับขอบทาง

การโจรกรรมแดรคค์ดีลิตี้ในระหว่างช่วงไฟดับนั้นกลายเป็นข่าวใหญ่ที่สุด พวกโจรใช้ความมืดกำบังตัว บุกเข้าไปในวิหารจันทร แล้วขโมยโบราณวัตถุแห่งเผ่าพันธุ์เฟอออกไปจากแท่นซึ่งตั้งอยู่บนดักของรูปปั้นเทพเจ้าขนาดมหึมาประทับบนบัลลังก์

อัครทูตสวรรค์ไมคาห์เสนอเงินรางวัลวัลก้อนใหญ่ให้แก่ผู้ใดก็ตามที่ให้เบาะแสดจนสามารถตามโบราณวัตถุชิ้นนั้นกลับมาได้ และประกาศว่าไอ้คนชั่วช้าที่ขโมยมันไปจะต้องได้รับโทษทัณฑ์อย่างสาสม

โทษทัณฑ์ที่ว่ำนั้นคือตริ่งกางเขนประจานกลางนคร

ไบรซ์พยายามเลี่ยงไม่เฉียดไปใกล้จัตุรัสแห่งนั้นในเขตธุรกิจกลาง ซึ่งใช้เป็นลานประหาร ในบางวันถ้าลมแรงและอากาศร้อน กลิ่นคาวเลือดและกลิ่นเหม็นเน่าอบอวลอาจโชยไปไกลหลายช่วงตึกเลยทีเดียว

ไบรซ์เร่งฝีเท้าให้ทันดานิกา หมาป่าสาวตัวใหญ่กวาดตามองทั่วท้องถนน จมูกดมฟุดฟิดเผื่อว่าจะได้กลิ่นภัยร้าย ไบรซ์เป็นลูกครึ่งเฟ เธอได้กลิ่นผู้คนมากกว่ามนุษย์ทั่วไป สมัยยังเด็ก เธอเคยสร้างความเพลิดเพลินให้พ่อแม่ไม่ขาดสายโดยสาธยายให้พ่อแม่ฟังเกี่ยวกับกลิ่นของคนทุกคนในนิดราอส นครเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่บนภูเขา เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่อาจเข้าใจความเป็นไปต่างๆ บนโลกด้วยวิธีดมกลิ่นได้ แต่ความสามารถของเธอยังเทียบไม่ติดกับเพื่อนสาวข้างกาย

ขณะที่ตานิกาดมกลิ่นท้องถนน หางก็วัดวัดหนึ่งครั้ง แต่ไม่ใช่การวัดด้วยความสุขใจ

"ใจเย็นๆ" ไบรซ์บอกเพื่อน "เดี๋ยวเธอก็อธิบายให้สภาผู้นำเขตเข้าใจได้เอง แล้วพวกเขาก็จะหาวิธีแก้ปัญหาเรื่องนี้"

ดานิกาหูลู่ "ทุกอย่างฉิบหายหมดแล้ว บี ทุกอย่างเลย"

ไบรซ์ขมวดคิ้ว "เธอคิดจริงๆ เหรอว่าสภาผู้นำเขตจะอยากปล่อยให้จอมกบฏอย่างบริกส์ลอยนวลตลอดไป เดี่ยวพวกเขาก็หาวิธีโยนมันกลับเข้าคุกเองนะ" แล้วเธอก็พูดต่อเพราะดานิกายังไม่ยอมหันมามองหน้า "กองทัพจักรวรรดิที่สามสิบสามจะคอยติดตามบริกส์ทุกฝั้วแน่นอน ถ้าก๊าวผิดแค่ชนิดเดียว เดี่ยวมันก็ได้ลิ้มรสเองว่าพวกทูตสวรรค์มีฤทธิ์เดชมากแค่ไหน เอาจริงนะ ประมุขนครอาจถึงกับส่งอัมบรา มอร์ทิสไปไล่ล่ามันด้วยซ้ำ" อัมบรา มอร์ทิสเป็นมือสังหารที่ทำงานให้ไมเคห์เป็นการส่วนตัว เขามีพรสวรรค์ซึ่งหายากนั่นคือพลังจากสายฟ้าฟาดสถิตในสายเลือด สามารถกำจัดภัยพาลได้เกือบทุกอย่าง

ดานิกาแยกเขี้ยวขู่ "ฉันจัดการไอ้บริกส์เองได้น่า"

"ฉันรู้ว่าเธอทำได้ ทุกคนรู้ว่าเธอทำได้ ดานิกา"

ดานิกาवादตามองถนนเบื้องหน้า สายตาเลื่อนผ่านโปสเตอร์บนกำแพง เป็นภาพแอสเทอริกของค์ประทับบนบัลลังก์ มีบัลลังก์ว่างเปล่าหนึ่งองค์เพื่อรำลึกถึงน้องสาวผู้ร่วงหล่นจากสวรรค์ เธอถอนใจ

ตลอดมาดานิกาต้องแบกรับภาระและความคาดหวังจากผู้อื่นมากมาย ชนิดที่ไบรซ์คิดว่าตัวเองคงไม่มีวันทนแบกรับภาระขนาดนั้นได้ไหว และรู้สึกที่ว่าตัวเองโชคดีเหลือเกินที่ได้รับอภิสิทธิ์นั้น เมื่อไบรซ์ทำอะไรสักอย่างพลาด อย่างมาก เจซิบาก็อาจบ่นอุบถสักสองสามนาที แต่ถ้าดานิกาทำ ความผิดพลาดของเธอก็จะปรากฏไปทั่วตามรายงานข่าวและอินเทอร์เน็ตเว็บ

และซาป็นจะคอยดูให้ข่าวกระฉ่อนไปทั่ว

ไบรซ์กับซาป็นเกลียดชังหน้ากันตั้งแต่พบกันครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยนครจันทรเสี้ยว แอลฟาผู้นี้ทำสีหน้าเย้ยหยันใส่หญิงสาวครึ่งเพครึ่งมนุษย์ ซึ่งเป็นรูมเมตของลูกสาวคนเดียว ส่วนไบรซ์รักดานิกาตั้งแต่นาทีแรกที่รูมเมตคนใหม่ยื่นมือมาทักทาย ดานิกาบอกเธอว่าซาป็นก็แค่หูดหงิดเพราะหวังจะได้เจอแวมไพร์หนุ่มหุ่นล่ำสักคนมาทำให้น้ำลายหกเท่านั้นเอง

ดานิกามักไม่ยอมปล่อยให้ความคิดเห็นของคนอื่น โดยเฉพาะซาป็น มาบั่นทอนความสนุกสนานรื่นเริงใจ แต่ในวันที่เกิดเรื่องยากลำบากอย่างวันนี้... ไบรซ์ยกมือขึ้นลูบชายโครงกล่อมเนื้อแน่นของดานิกาเพื่อปลอบประโลม

"เธอคิดว่าบริกส์จะมาตามล่าเธอหรือฝูงของเธอไหม" ไบรซ์ถาม ในท้องบิดเกร็ง ดานิกาไม่ใช่คนเดียวที่เป็นคนจับกุมบริกส์ เขายังมีบัญชีแคนที่ต้องชำระกับหมาป่าทั้งฝูง

จุมพของดานิกาย่นขึ้น "ไม่รู้สิ"

สองสาวนั่งคิดเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ถ้าประลองกันด้วยมือเปล่า บริกส์ไม่มีวันสู้ดานิกาได้แน่นอน แต่ถ้าใช้ระเบิดก็อีกเรื่องหนึ่ง ถ้าดานิกาทำพิธีดิงสุฟพลังเพื่อสร้างความเป็นอมตะให้แก่ตัวเองเสียตั้งแต่ตอนนั้น เธอก็อาจจะรอดชีวิตจากระเบิด แต่เธอยังไม่ได้ทำพิธีดิงสุฟพลังเลย และเป็นเพียงคนเดียวในฝูงปีศาจที่ยังไม่ได้ทำ...

ปากของไบรซ์แห้งผากเมื่อคิดถึงเรื่องนี้

"ระวังตัวด้วยนะ" ไบรซ์พูดเบาๆ

"ฉันระวังตัวแน่นอน" ดวงตาอบอุ่นของดานิกายังคงเต็มไปด้วยเงามืด แต่แล้วเธอก็สับัดศีรษะ เหมือนหมาป่าที่พยายามสับัดน้ำออกจากตัว ไบรซ์ มักทั้งอยู่เสมอที่ดานิกาสลับความกลัวออกไปได้ หรืออย่างน้อยก็ซ่อนมันไว้ ภายในใจ กระทั่งสามารถเดินต่อไปได้ แล้วดานิกาก็เปลี่ยนเรื่อง "พี่ชายเธอจะมาร่วมประชุมวันนี้ด้วย"

พี่ชายต่างแม่ ไบรซ์ชี้เกียจพูดแก้ พี่ชายต่างแม่ เฟเลียดบริสุทธิ์สั่นดาน เสียว "แล้วไง"

"แค่อยากบอกเธอว่าฉันจะได้เจอเขาเท่านั้นเอง" ใบหน้าของหมาป่าสาว อ่อนโยนลงเล็กน้อย "เขาต้องถามถึงเธอแน่นอน"

"บอกเธอว่าฉันกำลังทำงานสำคัญอยู่ และฝากบอกให้เขาไปลงนรกซะ"

ดานิกาหัวเราะหิในลำคอ "แล้วเธอจะไปสืบเรื่องแดรคคัลลิสท์ที่ไหนกันแน่"

"ที่วิหาร" ไบรซ์ถอนใจ "บอกตามตรงนะ ฉันสืบเรื่องนี้อย่างละเอียดมาหลายวันแล้ว แต่ก็ยังไม่คืบหน้าเลย ไม่เจอผู้ต้องสงสัย ไม่ได้ยินทั้งเสียงซุบซิบในตลาดเล็ดเนื้อเลยว่ามันถูกเอามาวางขาย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่ขโมยมันไป มีแรงจูงใจอะไร มันเป็นของที่มีชื่อเสียงลือ ใครก็ตามที่ได้ไปย้อมต้องเก็บมันไว้อย่างมิดชิด" เธอขมวดคิ้ว แหงนมองฟ้าสดใส "ฉันชักจะสงสัยแล้วว่าเหตุไฟดับเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไหม อาจมีใครบางคนดับโครงข่ายไฟของเมืองเพื่ออาศัยช่วงซุลมุนขโมยของ ในเมืองนี้เห็นจะมีสักยี่สิบคนที่คิดแผนการแบบยลแบบนั้นได้ และมีแค่ครั้งเดียวในนั้นที่มีทรัพยากรมากพอจะทำให้แผนเป็นจริง"

ดานิกาตวัดหาง "ถ้าพวกนั้นทำเรื่องแบบนี้ได้จริง ฉันว่าเธออยู่ห่างๆ ดีกว่า ปล่อยให้เจชิบาเข้าใจไปอีกสักพักว่าเธอกำลังตามหาของอยู่ แล้วก็ปล่อยให้ผ่านไปซะ ถึงตอนนั้น แดรอนน่าจะเผลอขึ้นมาเอง หรือไม่หล่อนก็อาจเปลี่ยนไปทำภารกิจอื่นๆ เรื่องอื่น"